

благодійні внески міжнародних корпорацій та громадян. З цих джерел Україна підживлюватиметься фінансово, щоби відновити свою економіку та соціальну інфраструктуру.

Цей план називається U-24. Перша стадія передбачає відновлення зруйнованих об'єктів оперативно та швидко. Друга – спрямована на відновлення постачання води та електрики на зруйнованих територіях.

Третя – має на меті повноцінне оновлення міст, інфраструктури та країни загалом. «Цей етап буде найзатратнішим, найтривалішим, але ми хочемо реалізувати його дуже швидко. Це має бути паралельно із політичними процесами входження України до Європейського союзу, як нещодавно було написано у Версальській декларації», – сказав Денис Шмигаль.

До суми контрибуцій і репарацій в обов'язковому порядку повинні увійти активи російського Центробанку на суму 300 млрд доларів. Рада директорів Європейського інвестиційного банку схвалила негайну фінансову підтримку Україні у розмірі 668 млн євро. Нагадаємо, що Україна під час війни отримала міжнародну фінансову, технічну та гуманітарну допомогу на 15 млрд доларів.

УДК 316:355.01-021.68(477)

*Ірина БАТЮК
(м. Київ)*

Українське суспільство у післявоєнному світі

Національна політика імперської, радянської і путінської росії завжди мала на меті придушити будь-які прояви національної самосвідомості та цілковито знищити українську націю. З моменту становлення російської комуністичної диктатури уряд намагався реалізувати ідею «Україна без українців» всіма можливими злочинними нелюдськими методами та засобами. Тоталітарний режим фізично та морально знищував селянство, найчисельнішу групу українського суспільства, здійснюючи державний терор у формі розкуркулення. Радянське керівництво використовувало всі фінансові можливості країни для посилення економіки, але цілковито ігнорувало потреби соціальної сфери. Голодомор-геноцид українців 1932-1933 рр. став свідченням антилюдської сталінської політики спрямованої на ліквідацію селянина-господаря та його нащадків.

Здавалося б суспільство та уряди мали б засвоїти всі уроки ХХ століття та не допустити помилок повторення кривавих подій. Проте у ХХІ столітті фактично в центрі Європи диктаторський режим путіна проводить геноцид на українських землях. На відміну від 1930-х років влада не прикривається явищем голоду, що нібито викликаний продовольчими труднощами й неврожаєм, а розв'язала повномасштабну війну проти нашої держави. Проте мета й результат один – фізичне знищення українців. Влада сучасної росії свідомо створює всі передумови для гуманітарної катастрофи в окупованих українських містах. Росія, як впродовж

1932-1933 рр., так і 2022 р. здійснює геноцид української нації, тільки основним інструментом знищення українців стали воєнні дії та військові злочини, що спричиняють руйнування господарства, продовольчу кризу і як наслідок голодування населення.

У сучасній ситуації жахливе становище дітей стало яскравим виявом і доказом соціальної катастрофи українського суспільства, спричиненою московською владою. Від початку війни росії проти України загинуло вже більше 150 дітей, а найгірше те, що ця цифра не є сталою, а з кожним днем зростає. За статистикою фактично кожен другий український біженець – це дитина. Батьки намагаються вивести своїх дітей в інші країни, або принаймні в більш безпечні регіони, щоб вберегти їхнє життя й здоров'я, як фізичне, так і психологічне. У голодні 1932-1933 рр. селяни, намагаючись врятувати своїх дітей від смерті, різними шляхами доправляли їх у міста, де залишали у людних місцях, вокзалах, поблизу держустанов, житлових будинків або просто на вулиці, з надією, що їх підберуть добрі люди або передадуть до притулку. У 30-х роках дітей намагалися врятувати від сталінського мору голодом, сьогодні ж від куль та бомбардувань путінської армії.

У роки Голодомору-геноциду 1932-1933 рр. вимираюче українське село було закрите від світу завісою брехливої пропаганди про досягнення соціалістичного ладу в СРСР, лише поодинокі випадки реального становища селянства відомі серед іноземних урядовців. Наприклад італійський консул у Харкові С. Граденіго у своїх листах до Амбасади Італії в Москві описував геноцид українців, зокрема жахливий стан дітей. Зараз ми маємо можливість безпосередньо у воєнний час доносити світовій громадськості правду про вчинені росіянами злочини проти дитинства. Весь цивілізований світ бачить кадри жахливих трагедій Маріуполя, Бучі, Бородянки, Харкова та всіх територій, які намагалися захопити і фактично знищили російські солдати. Натомість, путінський режим, як і сталінський, всіляко приховує загарбницький характер організованої ним війни, жорстокі злочини проти мирного населення, зокрема і дітей, намагаючись приховати їх від людства.

Окрім масової дитячої смертності у 1932-1933 рр., відбулася деформація та руйнація етнічних стереотипів і установок. Голодомор-геноцид мав не тільки фізичні наслідки для українців, а й цілковито змінив нашу ментальність і свідомість. Російсько-українська війна також принесе етнопсихологічні зміни у суспільстві. У теперішньому 2022 р. формується нове покоління української нації з дітей, які були народжені в бомбосховищах, втратили свою домівку та рідних, зазнали фізичних та психо-емоційних травм. Післявоєнний світ характеризуватиметься не лише відбудовою української держави, а й завершенням процесу становлення української політичної нації, трансформацією національної та політичної свідомості, зміцненням ідентичності, що сприятиме вирішенню всіх суспільно-політичних та економічних проблем України і прийняттю її до спільноти європейських держав.

Наша перемога у війні проти імперської путінської росії започаткує процес національно-визвольної боротьби загарбаних нею народів і розпаду цієї ненависної імперії зла.